

Prvi deo: pregled

Ključni tekst: Priče Solomunove 23,23

Temelj proučavanja: Otkrivenje 7,1.2; Otkrivenje 14,1; Priče Solomunove 23,23; Isaija 8,20; Jezekilj 20,12.20; Osija 6,3; Joilo 2,21-24; Jakov 5,7.8; Otkrivenje 18,1-4.

Uvod: Božji narod, uključen u konačni sukob između Hrista i sotone, nije ostavljen u neznanju o konačnim događajima, niti ih je Bog napustio dok se ovi događaji ispunjavaju. Poput pouzdanog generala koji nadahnjuje svoje trupe za odlučujuću borbu, Bog nas priprema za bitku dajući nam svoju proročansku Reč da služi kao inspiracija, orijentacija i ohrabrenje.

Ove sedmice se usredsređujemo na nekoliko ključnih elemenata pripreme Božjeg naroda za poslednje vreme. Prvo, podsećamo se da je Reč Božja naš jedini pouzdani vodič; to je izvor sve istine i snage. Bićemo sigurni samo ako ostanemo verni ovoj Reči. Dakle, moramo se pridržavati biblijskih saveta i mudrosti, bez obzira na to što prilike u areni svetskih događaja izgledaju suprotno. Drugo, svetkovanje subote je znak naše posvećenosti i odanosti našem Stvoritelju i Spasitelju. Treće, mi nismo, i nikada nećemo biti sami u svom učešću u Velikoj borbi i u ostvarenju Božje misije objavljivanja Njegovog večnog jevanđelja. Umesto toga, sam Sveti Duh će na poseban način osnažiti Božji narod da javno svedoči svetu poslednjeg vremena o moći jevanđelja i o Božjem pozivu svim ljudima da se vrate Njemu, napuštajući đavola i njegove ideje. Ovaj razvoj događaja poznat je kao pozni dažd (kasna kiša) ili Božje osnaživanje Njegovog naroda, i kao glasna vika, koja predstavlja poslednje javno objavljivanje jevanđelja.

Teme pouke – Ove sedmice je pouka usmerena na dve glavne teme:

1. Prihvatanje Božje ljubavi i spasenja u Isusu Hristu stvoriće u nama nepokolebljivu ljubav prema Njemu i odluku da budemo verni Njemu, Njegovoj reči i Njegovoj suboti.
2. Sveti Duh će nas osnažiti izlivanjem poznog dažda. Ovo izlivanje će nam omogućiti da uputimo „glasnu viku“ ili poslednji poziv svetu da se pokaje i spase.

Drugi deo: tumačenje

Budite verni: Bog ima poslednju reč

Ivan je rođen i odrastao u vernoj adventističkoj porodici u Sovjetskom Savezu. Iako je njegova porodica bila siromašna i prinuđena da naporno radi, imao je bezbrižno i srećno detinjstvo i mladost. Sa 18 godina, Ivan je pozvan da služi u sovjetskoj vojsci. Sa ostalim regrutima seo je u voz i sedam dana kasnije našao se 3.000 kilometara daleko od kuće. Tako je počeo njegov dugi dvogodišnji vojni rok. Osim što se osećao usamljeno i nostalgичno, Ivan je znao da njegov najveći izazov tek dolazi. Čak i pre nego što je regrutovan, u srcu je odlučio da će ostati veran Bogu i da će svetkovati subotu, bez obzira na to šta bi mu se moglo dogoditi. Prvih nekoliko subota je svojim neposrednim pretpostavljenima objasnio da ne može da radi subotom zbog svojih verskih ubeđenja. Komandanti su ga tolerisali tih prvih nekoliko subota, misleći da će uskoro odustati od svojih čudnih, „pokrajinskih“ i „primitivnih“ običaja.

Ubrzo su, međutim, Ivanovi komandanti shvatili da je mladić ozbiljan i preduzeli su odlučne disciplinske i „vaspitne” mere. Jednog petka popodne, nakon napornog radnog dana, rekli su Ivanu da ne zaslužuje da spava na udobnom krevetu vikendom ako odbije da radi subotom. Umesto toga, obavestili su ga da će vikend provesti u pritvoru. Kada su Ivan i njegovi komandiri stigli u zatvor, oficiri su otkrili da je zatvor zaključan i da je upravnik otišao negde drugde. Dok su čekali da se upravnik vrati, oficiri su časkali dok je Ivan posmatrao zalazak sunca na prelepom jezeru Balhaš. Ivan je ćutke tražio ohrabrenje i podršku od Boga. Odjednom se zaustavio narednik koji je tuda prolazio i nehajno upitao Ivanove pretpostavljene koga su doveli u zatvor. „Čuvar subote“, odgovorili su. „Želimo da ga prevaspitamo da sluša naređenja i da radi subotom. “Nikad!” — uzviknu narednik. „Poznajem ove ljude. Radije bi umrli nego da rade subotom!“ Policajci su shvatili da su pogrešili što su dozvolili naredniku da govori u Ivanovoj prisutnosti, ali bilo je prekasno. Ivan je dobio svoju preko potrebnu dozu ohrabrenja.

Upravnik je stigao, i tek što je subota počela, otpratio je Ivana u zatvor: prostoriju veličine (2 x 3 metra), punu više od deset drugih vojnika, od kojih je većina pušila. Teška metalna vrata su se zatvorila, a Ivan je zauzeo jedino slobodno mesto pored ulaza, spreman da stoji ili sedi do kraja vikenda. Mladi Hristov vojnik je bio odlučan da ostane veran Božjoj suboti. Minute su postale sati, a Ivan je do ponoći počeo da zamišlja kako njegova braća u veri u rodnom gradu veselo idu u crkvu da se poklone Bogu na večernjem bogoslužju, dok će provesti naredna tri dana on zatvoren u mračnoj zatvorskoj ćeliji punoj duvanskog dima.

Odjednom se Ivan setio poslednje besede koju je čuo u svojoj crkvi pre odlaska na odsluženje vojnog roka. Radilo se o priči o Iliji na gori Karmilu i o tome kako se sedam puta molio za kišu. Šta ako se i ja pomolim sedam puta? pomisli Ivan u sebi. Iako je to ličilo na uobrazilju, Ivan je odlučio da pokuša. Prvu prostu molitvu izgovorio je u svom srcu. Ništa se nije desilo. Usledila je njegova druga molitva. Ipak, nema "oblaka". Treća molitva. Zatim četvrta. Peta. I šesta. Zatim je najzad izgovorio u svom srcu sedmu molitvu. Nakon što je završio, vladala je potpuna ponoćna tišina. Tišina ništa nije promenila Ivanovu rešenost ili veru. Bio je spreman da bude odan Bogu, čak i ako Bog ne odgovori na njegovih sedam molitava na bilo koji prividan način. Bar sam, pomislio je u sebi, pokušao, zar ne?

Međutim, samo minut kasnije, tišinu su prekinuli koraci ispred zatvora. Korake je pratilo zveckanje ključeva, zatim škripa vrata pri otvaranju. Upravnik se pojavio na vratima i pretražio sobu svojom baterijskom lampom. Kada je upravnik uočio Ivana, naredio mu je da izađe. Kad je izašao, nadzornik je odveo Ivana u svoju kancelariju, improvizovao jednostavan, ali udoban krevet i pozvao mladića da spava. Ivan se srušio i trenutno zaspao. Ujutro se Ivan probudio sa još jednim iznenađenjem: nadzornik mu je doneo doručak. Štaviše, upravnik je Ivanu dao zavešljaj sa hranom i odveo ga do obale jezera gde ga je pustio da uživa u subotu u prirodi.

Na isti način je Ivan proveo nekoliko sledećih subota. Policajci su ga dovodili u zatvor za vikende. Upravnik bi oslobodio Ivana i hranio ga do kraja vikenda. Onda bi se u ponedeljak ujutru Ivan vraćao u svoju kasarnu. Sledeći meseci i godine bili su prepuni mnogih drugih sličnih iskustava Božjih čudesnih intervencija u njegovu korist. Posle dve godine, Ivan se vratio kući kao zreo, snažan mladić, veran Bogu. Istina, suprotstavio se divu sovjetske vojske, koja je nastojala da slomi njegovu veru. Istina, njegovi oficiri su mu rekli da nije dostojan da spava na vojnim dušecima, ali Bog je

imao poslednju reč. Bog brine o svom vernom narodu, koji je— kao Danilo u Bibliji i kao Ivan — odlučan da Mu ostane veran.

Hrišćanska odanost

Odanost je oduvek fascinirala proučavaoce ljudske prirode i istorije. Kao stav i način ponašanja, odanost ima svoju osnovu u raznim činovima. Neki od ovih činilaca su biološki ili unapred određeni, kao što je nečija porodica ili mesto rođenja. Lične odluke predstavljaju još jednu osnovu odanosti. Ove odluke mogu biti povezane sa raznim elementima kao što su finansijska korist (plaćanja, nagrade), uverenja ili pogledi na svet i moral. Neki ljudi svoju odanost zasnivaju na dužnosti, drugi na naklonosti, a treći na koristi. Ciljevi naše odanosti povezani su s ovim osnovama. Ljudi iskazuju odanost porodici, plemenu, naciji, religiji, ideologiji, filozofiji, prirodi i poslovima, da spomenemo samo neke. Ali šta je hrišćanska odanost? Zašto su hrišćani odani i kome su odani?

Da bismo odgovorili na ova pitanja, razmotrimo priču o Jovu. U razgovorima sa sotonom, Bog ističe Jovovu besprekornost, poštenje i odanost ili strah od Boga (Jov 1,8). Veran svojoj sumnjičavoj, prevarnoj i buntovnoj prirodi, sotona je postavio jedno od svojih suštinskih pitanja: „Zar se Jov uzalud boji Boga?“ (O Jovu 1,9). Sotona je tada izjavio da je osnova ljudske odanosti Bogu sebičnost: „Nisi li ga ti ogradio i kuću njegovu i sve što ima svuda unaokolo? Delo ruku njegovih blagoslovio si, i stoka se njegova umnožila na zemlji. Ali pruži ruku svoju i dotakni se svega što ima, psovaće te u oči.“ (O Jovu 1,10.11). Pre nego što je zbačen sa neba, sotona je optužio Boga da laže i sebično zloupotrebljava osećanja i odanost nepalih bića u svemiru. Drugim rečima, njihova odanost Bogu je prema tome motivisana korišću i ličnim interesom. Isto tako, sotona je tvrdio da je i odanost Božjeg naroda na zemlji ukorenjena u ličnoj, sebičnoj želji da se preživi i napreduje. Ova sotonina pogrešna interpretacija stvarnosti iznedrila je sveopštu Veliku borbu kao Jovovo vreme patnje i mnoga njegova pitanja. Međutim, Jovova neverovatna vernost pokazala je da sotona nije u pravu i ilustrovala pravu osnovu hrišćanske odanosti Bogu: nepokolebljivu i bezuslovnu ljubav prema Njemu i duboku želju za pravednošću.

Onog prvog petka uveče u zatvorskoj ćeliji, Ivanova odanost Bogu odmah je bila nagrađena. Ipak, ova nagrada nije bila osnova njegove vernosti Bogu. Ivan je bio odlučan da ostane veran Bogu i bez bilo kakvog očiglednog odgovora. Slično tome, kada su se suočili sa pretnjom užasne smrti u „peći ognjenoj užarenoj“ u ravnici Dura (Danilo 3,15), Danilovi prijatelji su hrabro odgovorili Navuhodonosoru: „Nije nam potrebno da ti odgovorimo na to. Evo, Bog naš, kom mi služimo, može nas izbaviti iz peći ognjene užarene; i izbaviće nas iz tvojih ruku, care. A i da ne bi, znaj, care, da bogovima tvojim nećemo služiti niti ćemo se pokloniti zlatnom liku koji si postavio.“ (Danilo 3,16-18). Godinama kasnije, prorok Avakum je pevao:

„Iako smokvino stablo ne pupi,
i na lozi nema grožđa,
iako je podbacio rod masline,
i njive ne rađaju hranu,
iako nema ovaca po torovima,
i nema stoke po oborima,

ipak ću se radovati u Gospodu,
veseliti se u Bogu, svom Spasitelju! “

(Avakum 3,17.18, SSP).

Međutim, kako se takva odanost stvara u srcima i umovima Božjeg naroda? Da, Božji narod i ostatak svemira osećaju želju da Mu budu odani jer je On njihov Stvoritelj, a time i Otac. Porodica je ubedljiv razlog sama po sebi. Ipak, ima još nešto: odanost Božjeg naroda potiče od Boga. Oni su stvoreni po Njegovom obličiju (1. Mojsijeva 1,26.27). Bog je ljubav, i na temelju Njegove blagodati ljudi umeju da vole. Bog je pravedan, a ljudi su prvobitno stvoreni pravedni. Bog je veran ili odan, a ljudi takođe mogu da izaberu da budu verni ili odani uz Božju pomoć. Upravo je Njegova ljubav i vernost prema nama ono što u nama stvara ljubav i odanost prema Njemu. Apostol Jovan je objasnio da nismo odani Bogu zbog straha, jer „[u] ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah. Jer strah je povezan s kaznom, a ko se boji, nije savršen u ljubavi.“; nego, „[m]i volimo zato što je On prvi zavoleo nas“ (1. Jovanova 4,18.19, SSP). Jovan objašnjava: „U ovome je ljubav: ne u tome da smo mi zavoleli Boga, nego da je on zavoleo nas i poslao svoga Sina kao žrtvu pomirnicu za naše grehe.“ (1. Jovanova 4,10, SSP; videti takođe Jovan 3,16).

Treći deo: primena na život

1. Ivanova priča je zaista neverovatna i ohrabrujuća. Ipak, znamo i da, pored ovakvih iskustava, ima mnogo drugih ljudi kojima je vernost donela nesreću i patnju, a možda i njihovim najmilijima. Kako da razumemo takva životna iskustva?
2. Iako zamišljamo kako ćemo čvrsto stajati i poštovati Božju subotu u vreme progona, koliko puta ne sačuvamo svetost i svečanost subote u vreme mira i blagostanja? Ponekad se možemo zapitati nije li lakše izdati Gospoda subote u vremenima slobode nego u vremenima progona. Ako ne možemo da svetkujemo subotu kada imamo svu slobodu da to činimo, kako možemo očekivati da verno poštujemo subotu u vremenima potresa i pritisaka? Napravite plan kako da verno svetkujete Božju subotu i u dobrim i u lošim vremenima.